

[Else Zeuthen.]

råd, bestående af universitetsprofessorer, repræsentanter for ministerierne, statistisk departement o. s. v., medens et større repræsentantskab med tilknytning til interesserede organisationer og institutioner får lejlighed til at følge instituttets arbejde. Institutet foreslås placeret midt i interessecentret med levende kontakt ud til de kredse, hvor det praktiske arbejde udføres.

Jeg kommer endelig til det tredje spørgsmål, jeg rejste: om vi har råd til at ofre den lille halve million kroner om året, som dette forskningsarbejde vil komme til at koste. Det radikale venstre er fuldt fortrolig med den tanke, at tiden kræver den yderste tilbageholdenhed med hensyn til nye udgifter for statskassen. Der skal derfor meget vægtige argumenter til, for at vi kan gå med til nye udgifter. Hvis det nu var sådan, som man i visse dele af pressen har frygtet, og hvad der også er kommet til orde her i dag, at dette institut skulle bruges til at presse nye store socialpolitiske opgaver frem, måtte vi fra mit parti sige, at tiden bestemt ikke var inde til at realisere planen. Men jeg vil understrege meget stærkt, at sådan ser vi ikke på de opgaver, instituttet vil blive stillet over for. Disse må først og fremmest komme til at dreje sig om efterprøvning af de regler, vi har vedtaget, og forsøg på at finde frem til den mest rationelle anvendelse af de enorme pengemidler, det her drejer sig om, eventuelt også forsøg på at finde frem til besparelser, så vi kan få den størst mulige sikkerhed for, at vi ikke kaster penge ud ad vinduet.

Når man ser sådan på det, kan man også rejse det spørgsmål, om man overhovedet har råd til, især i en fattig tid, at undlade en rationalisering og efterprøvning af resultaterne. På vigtige samfundsområder, f. eks. landbrug og industri, kommer man mere og mere ind på at ofre store pengemidler til efterprøvning af produktionens resultater. Derfor kan man vel også med nogen ret mene, at det på dette livsvigtige område vil være ufor-svarligt at undlade en rationel kontrol af de opnåede resultater. Jeg tror også, at dette er ved at gå mere og mere op for folk. Som et tegn herpå kan jeg anføre

et førende venstreblad som Sorø Amtstidende, der forleden dag i en ledende artikel skrev — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Vi har meget at lære både her og dér og andre steder, men hvad hjælper det, hvis vi ikke sætter nogen til at studere disse ting? Den slags skulle et socialforskningsinstitut udføre. Derfor tror vi, at disse penge er givet godt ud selv i en sparetid, ja, netop i en sparetid.“

Det radikale venstre kan slutte sig til disse tanker, som er kommet til orde i Sorø Amtstidende, og jeg vil gerne i stedet for spørgsmålet, om vi har råd, spørge, om vi har råd til at lade være. Det drejer sig om mindre end $\frac{1}{4}$ promille af de godt og vel 2 milliarder kroner, vi anvender på sociale foranstaltninger; der skal rationaliseres meget lidt, før disse penge er tjent ind igen over så stort et område.

Med disse ord vil jeg gerne tilsige det radikale venstres velvilje til at være med i arbejdet i det udvalg, der nedsættes.

Helge Madson: Da vor ordfører, det ærede medlem frk. Gudrun Bjørner, er forhindret i at være til stede, skal jeg på retsforbundets vegne fremsætte nogle betragtninger om det foreslåede socialforskningsinstitut. Jeg kan først give tilslutning til det ærede medlem fru Else Zeuthens bemærkninger om nødvendigheden af et socialt forskningsarbejde. Jeg finder ingen anledning til at knytte bemærkninger hertil.

I den betænkning, som ligger til grund for den højtærede ministers lovforslag, ridses rammerne for et sådant socialforskningsinstitut op i bilag D, som handler om Semmeringmødet den 24.-29. maj 1955, og ministerens lovforslag ligger jo meget nær op ad konklusionen fra Semmeringmødet. Det var eksperter, der nåede til denne konklusion, og også i den af daværende socialminister Strøm i sin tid nedsatte kommission var der eksperter. Jeg er lidt bange for, at disse eksperter er interesseret i, at sociallovgivningen skal trives. Vi er interesseret i, at den skal indskrænkes til kun at gælde dem, der uden egen skyld ikke kan klare sig selv. Det må være folketingets politiske opgave at lægge rammerne for et sådant arbejde og eksperternes opgave at udfylde dem